

'Een fantastisch slot.' – *dogobooks*

HET FABELDIEREN PARK

De verwarrende kraak

Tui T. & Kari Sutherland

Drakenberg

Reptielenhuis

Griffioenen

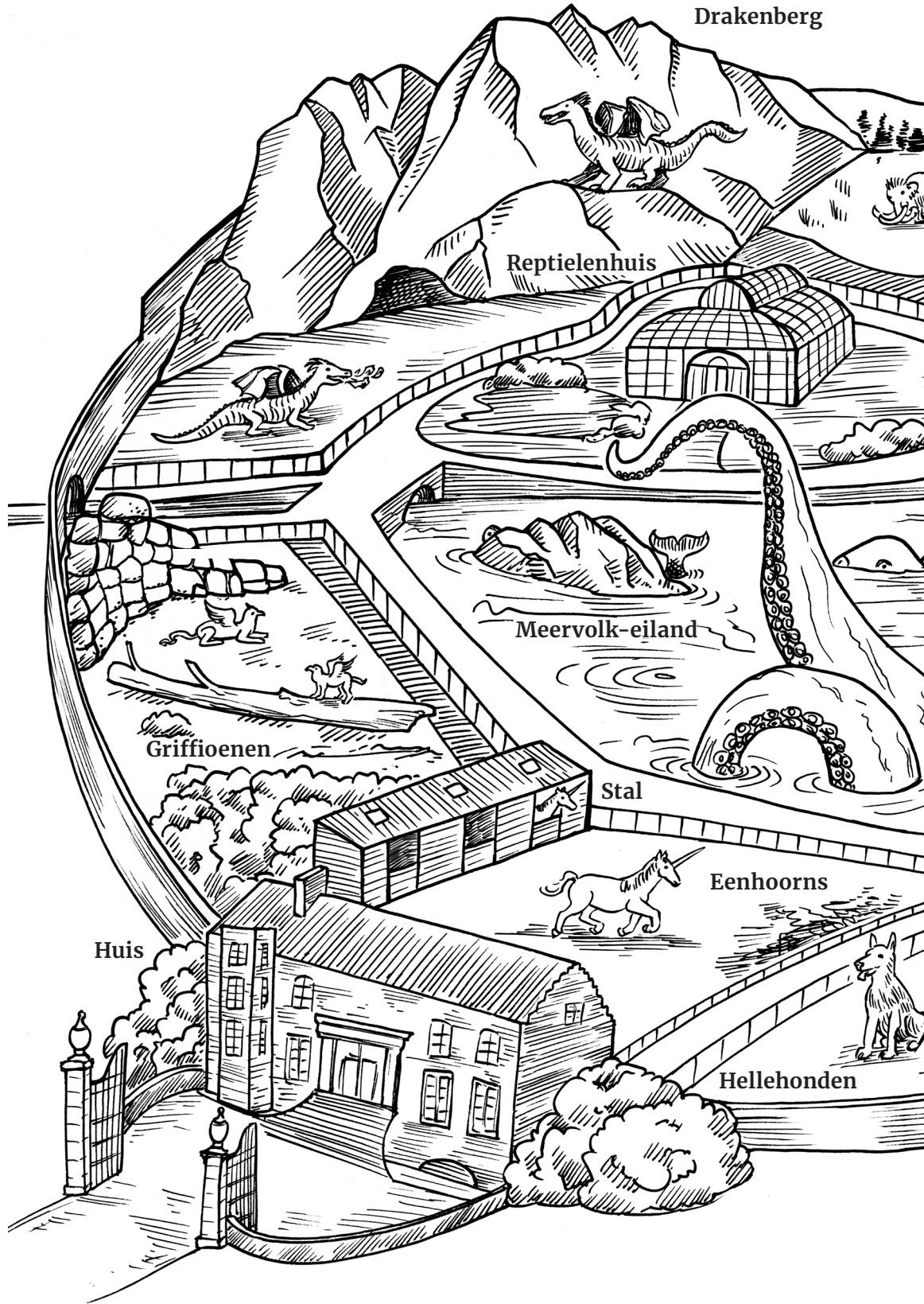
Meervolk-eiland

Stal

Eenhoorns

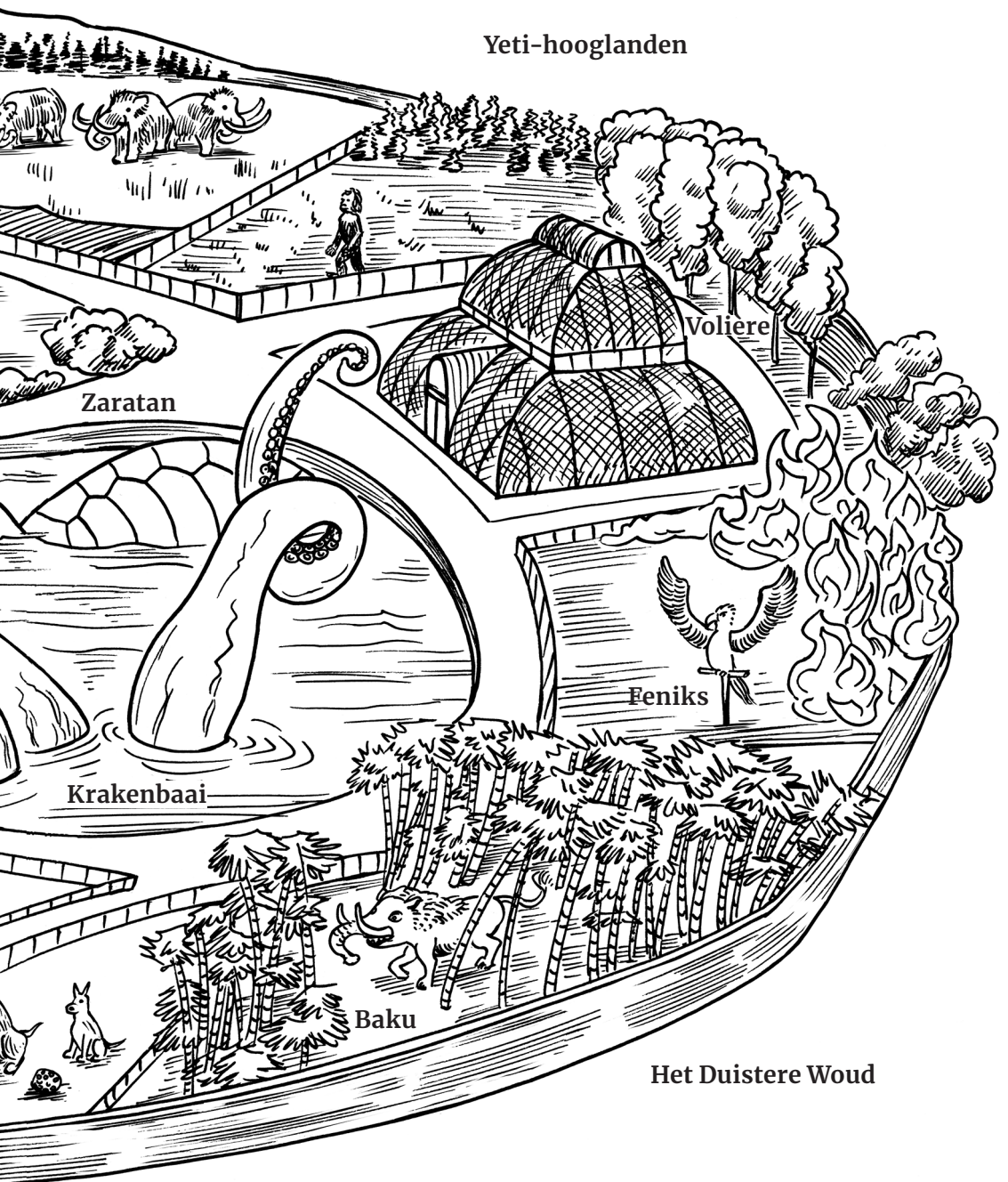
Huis

Hellehonden

Mammoet

Yeti-hooglanden

Zaratan

Voliere

Feniks

Krakenbaai

Baku

Het Duistere Woud

Jonas de Wild staaarde naar de plattegrond in zijn handen. De studeerkamer van meneer Zilverschoon tolde om hem heen.

Drakenhol.

De vlucht van de griffioenen.

Eenhoornsafari.

Een week geleden had hij in hun kleine stadje Eden een geheime schuilplaats vol fabeldieren ontdekt die ‘het fabeldierenpark’ werd genoemd. Met de nadruk op geheim. Ofwel: niemand mocht er iets van weten, en als iemand er toevallig iets over te weten kwam, werd zijn geheugen gewist met behulp van kraakinkt.

Jonas mocht alleen in het fabeldierenpark komen omdat hij met de griffioenwelpen kon communiceren en omdat zijn moeder een band had met de familie Koch, die het park runde. En hij begreep heel goed hoe belangrijk het was om de bedreigde fabeldieren voor de wereld te verbergen.

De kaart in zijn handen liet precies het tegenovergestelde zien: het fabeldierenpark als attractiepark, waar rijke toeristen foto's konden maken van meerminnen, op een geketende wollige mammoet konden rijden en waarschijnlijk dekens van yetiwol en babyppyrosalamanders konden kopen in de grote cadeauwinkel die duidelijk in de hoek was aangegeven.

Jonas' hart bonsde in zijn borstkas. De Zilver-schonen wisten niet alleen dat het fabeldierenpark bestond, ze wisten ook alle details: de plattegrond, de dieren die er woonden. Maar hoe? Robin Koch had alle Zilver-schonen kraakinkt gegeven, en dat had hun herinneringen aan het fabeldierenpark helemaal moeten uitwissen. Waarom had dat niet gewerkt?

Hij haalde voorzichtig zijn telefoon uit zijn zak en maakte een foto van de plattegrond. Dit moesten de Kochs meteen zien.

Het was een lastig klusje vanwege de nepvacht en de klauwen van zijn weerwolvenkostuum. Hij kon het geluid en de dreunende muziek van Jasmijns halloweenfeestje aan de andere kant van de hal horen. Dit was het eerste feestje waarvoor hij was uitgenodigd sinds hij naar Eden verhuisd was, en nu moest hij een beleefde manier vinden om er twee uur te vroeg vandoor te gaan.

'Waar kijk jij in hemelsnaam naar?' vroeg Jasmijn achter hem. Hij schrok op. Hij was bijna vergeten dat zij en zijn vriend, Blauw Meerkant, ook in de kamer waren.

Jonas wurmde zijn telefoon terug in zijn zak en probeerde de plattegrond weer op te rollen, maar ze stak haar arm al uit om hem te pakken.

‘Er kan niks interessants te vinden zijn in de saaie papieren van mijn vader over saai onroerend goed en saaie politiek en...’ Jasmijn zweeg even en keek met opgetrokken wenkbrauwen naar de kaart. ‘O, pap.’

‘Wat is er?’ vroeg Blauw, die probeerde over haar schouder mee te kijken. Jasmijn keek glimlachend opzij en draaide de kaart zo dat hij nog dichter tegen haar aan moest leunen.

‘Is mijn vader niet ontzettend suf?’ vroeg ze. ‘Herinner je je dat wildwest-attractiepark nog dat hij een paar jaar geleden probeerde op te zetten? Die enorme, kolossale mislukking?’

‘O ja,’ zei Blauw. Hij keek niet naar de plattegrond, maar naar haar. ‘We zijn met Evi naar de opening geweest.’

‘Precies,’ zei ze lachend. ‘En we werden allemaal misselijk van de gratis limonade, en jij viel van een paard dat haast niet bewoog, en toen sloot Evi zichzelf bijna op in de gevangenis terwijl ik voor sheriff speelde.’ Ze viel stil en kreeg even een weemoedige uitdrukking op haar gezicht, die precies leek op de blik van Evi als ze over Jasmijn praatte.

Zij miste Evi ook, begreep Jonas. Evi had haar vriendschap met Jasmijn zes maanden geleden moeten afkappen toen de hele familie Zilver schoon een dosis kraakinkt toegediend kreeg. Dat moest omdat Julian, de broer van Jasmijn en toen ook het vriendje van Robin, had geprobeerd om een wolpertinger te stelen.

Hij probeerde *Let effe op, er is iets heel ergs aan de hand* naar Blauw te seinen, maar de blonde jongen was... wat was hij aan het doen? Nou, om te beginnen grijnsde hij heel mallotig naar Jasmijn.

‘Nou ja, moet je zien.’ Jasmijn schudde haar haar naar achteren. ‘Nu heeft pap weer zo’n briljant slecht idee. Een pretpark vol fantasiewezens? Denkt hij

nou echt dat mensen bereid zijn helemaal hiernaartoe te rijden voor een paar armzalige robot-eenhoorns? Zeg nou zelf.' Ze giechelde en gebaarde met één hand naar haar meerminnenkostuum. 'Misschien kunnen jij en ik wel een paar van de zeemeerminnen spelen.'

Jonas zág het moment waarop Blauw zich realiseerde waar hij naar keek. Zelfs zonder de alarmerende bijschriften had hij het fabeldierenpark kunnen herkennen aan het enorme meer in het midden – het meer waar koning Kobalt, Blauws vader, over het meervolk regeerde.

De normaal zo onverstoorbare meerjongen sprong achteruit alsof de kaart naar hem had gegromd. Alle kleur trok weg uit zijn gezicht.

'Blauw?' Jasmijn draaide zich naar hem om. 'Gaat het?'

'We moeten gaan,' zei Jonas snel. 'Dat zei ik net tegen Blauw, daarom waren we hierbinnen, sorry.'

'Nee!' riep Jasmijn uit, oprecht ontdaan. 'Blauw, je kunt niet nu al weggaan. Je bent er net. We hebben nog niet eens samen gedanst. En er is, eh, *red velvet cake!* In de vorm van een spook! Je kúnt niet weggaan voor we taart hebben gegeten.'

Blauw schudde zijn hoofd en haalde een hand door zijn haar. 'Sorry, Jasmijn. Het is, eh...'

'Mijn kat,' zei Jonas, net toen Blauw zei: 'Mijn moeder.'

Jasmijn keek wantrouwig van de een naar de ander.

'Zijn moeder,' gaf Jonas toe.

'Is gebeten door zijn kat,' flapte Blauw eruit.

Jonas wierp hem een blik toe. *Jij kunt echt niet liegen.* Arme Snorrebol, alsof zij ooit iemand zou bijten.

'Wat?' zei Jasmijn. 'Gaat het wel goed met haar?'

'Ja,' zei Jonas.

'Nee,' zei Blauw, en Jasmijns ogen werden groot.

‘Het gaat prima met zijn moeder,’ zei Jonas resoluut. ‘Hij bedoelt mijn kat, die nu vermist is, en we moeten haar zoeken, dus we moeten nu weg.’ Hij duwde Blauw naar de deur toe.

‘Nemen jullie wel die enge zevendegroeper mee?’ vroeg Jasmijn. ‘Want die heeft Carmen net bij Durf of de waarheid verteld dat ze een van haar eigen vingers eraf moest bijten, en ze werd woedend toen Carmen dat weigerde. Ik denk dat ze niet helemaal snapt dat het maar een spelletje is. Ze lijkt wel een psychopaat.’

‘Keiko, ja,’ zei Blauw afwezig. ‘We moeten Keiko meenemen.’

‘Nou, daar is ze vast heel blij mee,’ mompelde Jonas. Hij haalde zijn neptanden uit zijn mond toen ze de studeerkamer uit liepen. Dat ongemakkelijke kostuum hoefde hij in ieder geval niet meer te dragen.

Ze vonden Keiko, het geadopteerde zusje van Evi, zittend op het aanrecht, kletsend met drie meisjes uit groep 8. Marco Perez stond naast haar met twee borden vol hapjes. Keiko pakte een klein gehaktballetje van het ene en een miniquiche van het andere bord zonder hem aan te kijken. Haar blauwe vossenoortjes trilden even, maar niemand leek te merken dat ze echt waren.

‘Heel slecht idee,’ zei Keiko tegen haar geboeide toehoorders. ‘Jullie koppelen? Totale tijdverspilling. Violet, hou meteen maar op met hem leuk vinden. Je hersenen kunnen zo veel nuttigere dingen doen dan nadenken over een idioot en hoe je ervoor kunt zorgen dat die idioot je ziet staan.’

‘Adam is toch best aardig,’ protesteerde Marco zwakjes.

‘En hij is zo knap...’ zei Violet.

‘Hij is twaalf, en een jongen,’ zei Keiko alsof dat toch slaapverwekkend duidelijk was. ‘Hij heeft een uitputtende hoeveelheid training nodig. Je zou geen tijd meer overhouden voor voetbal.’ Ze reeg nog een gehaktballetje aan haar cocktailprikker.

‘Wat voor training?’ vroeg Marco. ‘Ik leer heel snel, als je dat soms wilde weten.’

Keiko wierp hem een kritische blik toe en zag toen Jonas en Blauw op zich afkomen. Haar blik werd dreigend.

‘Geen sprake van.’ Ze wees met haar cocktailprikker naar ze. ‘Ik wil jullie zielige tronies hier niet zien. Probeer maar niet om me hier weg te halen, want dan trek ik jullie wimpers eraf.’

‘Het is een noodsituatie, Keiko,’ zei Jonas.

‘Jij bent een noodsituatie,’ zei ze.

‘Serieus, we moeten ervandoor,’ zei Jonas.

‘O, echt? Nu al?’ Marco hield de borden omhoog.

‘Kijk, ik mag haar favoriete hapjes vasthouden!’

Keiko keek Blauw even in de ogen en gromde toen zachtjes. ‘Help me hieraf,’ zei ze bevelend tegen Marco.

Hij dumpte de borden zo gehaast op het aanrecht dat de kruimels alle kanten op vlogen en pakte Keiko’s uitgestrekte hand. Ze sprong soepel op de grond en gaf hem een klopje op zijn hoofd. ‘Denk nog maar eens na over wat ik gezegd heb,’ zei ze tegen de drie meisjes. ‘Als je nog vragen hebt, kom je maandag op school maar bij me.’

Toen Jonas zich omdraaide om weg te gaan, botste hij bijna tegen een vrouw op die met een glimmend mes zwaaide.

‘Aah!’ riep hij en hij sprong achteruit.

‘Niks aan de hand, je hebt alleen iets van mij te vrezen als je een taart bent,’ zei mevrouw Zilverschoon glimlachend.

Haar goudkleurige bril weerkaatste het licht, dus waren haar ogen moeilijk te zien.

‘O... sorry, mevrouw Zilverschoon,’ zei Jonas opgelaten.

‘Voor deze keer vergeef ik het je, jongeman,’ zei ze terwijl ze het mes op hem richtte. Ze had haar donkere haar naar achteren gekamd en in een knotje opgestoken. Haar oranje met zwarte jurk was van glanzende stof en ze had zo te zien een kilootje of vijf aan sieraden om: diamanten aan haar oren, glinsterende armbanden om haar smalle polsen en een enorme parel in een goud-met-zilveren hanger om haar nek.

Jonas’ moeder zou dat allemaal nooit hebben gedragen. Ze droeg haar trouwring aan haar ene hand en een zwart-met-zilveren ring aan de andere. Dat was het wel zo’n beetje, op haar bedelarmband na. Sieraden zouden haar alleen maar in de weg zitten als ze een chimera moest overheersen, of wat ze ook deed in haar geheime speurdersbaantje.

‘Jasmijn zegt dat jullie nu al weggaan?’ zei mevrouw Zilverschoon tegen Blauw. Hij knikte, en zij trok een zogenaamd treurig gezicht. ‘Wat jammer nou. Ik hoop je... snel weer te zien.’

Als onderdeel van jullie pretpark? vroeg Jonas zich af. Als de Zilverschonen alles wisten, moest ze ook weten dat Blauw bij het meervolk hoorde. En dat Keiko een kitsune was. Er ging een golf van woede door hem heen. Blauw en Keiko waren geen exemplaren van hun soort; ze waren zijn vrienden. Nou ja, Keiko was meer de onvoorspelbare, chagrijnige zus van een vriend, maar toch. Hij zou alles doen om haar te beschermen, en Blauw, en het fabeldierenpark.

‘Kom op.’ Jonas pakte Blauw bij zijn arm en trok hem mee. Hij voelde de blik van mevrouw Zilverschoon in zijn rug toen ze de keuken uit liepen, alsof ze dacht: Ik weet waar jullie naartoe gaan. En binnenkort is dat van mij.

In de hal zagen Jonas en Blauw Jasmijn op de trap zitten met haar kin in haar handen en haar ellebogen op haar knieën. Ze keek verdrietig voor zich uit. Haar meerminstaart lag als een groene, glinsterende waterval over haar voeten en haar haar hing als een donker gordijn om haar smalle schouders.

Blauw aarzelde, keek even naar Jonas en ging toen naast Jasmijn op de trap zitten. Hij legde voorzichtig een hand op haar rug. ‘Het spijt me dat we niet kunnen blijven,’ zei hij. ‘Het wordt vast een geweldig feest.’

‘Natuurlijk,’ zei ze met een moeizame glimlach. ‘Al mijn feestjes zijn geweldig. Je gaat echt iets missen.’ Ze keek hem even recht aan, wendde zich toen af en sloeg haar armen om haar knieën.

Blauw streek een haarlok achter haar oren, boog zich voorover en kuste haar snel op haar wang. Hij mompelde ‘Tot maandag,’ sprong op en rénde bijna naar de deur.

Keiko was al buiten, dus Jonas zag als enige hoe Jasmijn hoopvol begon te stralen. Hij zwaaide gedag en liep achter Blauw aan naar buiten.

‘Niks zeggen,’ zei Blauw waarschuwend terwijl ze de lange oprijlaan af liepen, langs de griezelige pompoenlampionnen. Toen ze aankwamen had Jonas het niet opgemerkt, maar nu deed de helft van de uitsnijdingen hem aan fabeldieren denken. Was dat een octopus, of een kraak? Dat kon een gewoon spook zijn... of de yeti die de Zilverochonen wilden vangen en uitbuiten. En dat daar was absoluut een draak. De oranje ogen leken hem boosaardig aan te kijken.

‘Ik zeg niks,’ zei Jonas. ‘Jasmijn lijkt me... best wel oké als je haar beter leert kennen.’

‘Ja.’ Blauw schopte wat grind weg. ‘Zoals ze zich nu op school gedraagt, zo is ze niet echt. Het was altijd heel leuk om met haar te chillen voor... dat hele gedoe met Julian. Ik begrijp het niet, Jonas. Hoe kunnen de Zilverochonen alles over het fabeldierenpark weten?’

‘Agent Dante zei toch dat sommige mensen meer weerstand hebben tegen kraakinkt dan andere?’ zei Jonas. ‘Misschien heeft Robin ze niet genoeg gegeven.’

‘Of misschien heeft ze ze helemaal niks gegeven,’ zei Blauw grimmig.

‘Wauw,’ zei Jonas, ‘en toen gelogen? Aan iedereen verteld dat ze het wel had gedaan? Dat zou zó oneerlijk zijn tegenover Evi.’

‘Vertel mij wat,’ zei Blauw. ‘Evi heeft Jasmijn een dosis gegeven en ze spreekt haar nooit meer, allemaal om het fabeldierenpark te beschermen. Het was echt wel het ergste wat ze ooit heeft moeten doen. En als het voor niks was – als Robin de

andere Zilverschonen niet eens kraakinkt heeft gegeven...'

'Dan moeten we haar voeren aan een... een... Wat is het gevaarlijkste fabeldier?' vroeg Jonas.

'Ja!' zei Blauw. 'Dan moeten we haar aan een pyrosalamander voeren!'

Jonas had iets anders in gedachten dan de kleine vuurvretende salamanders. Iets groters, met meer tanden.

'Jij doet de rest van de maand mijn rekenhuiswerk,' zei Keiko tegen Blauw toen ze haar aan het eind van de oprit inhaalden. 'En jij – hoe ben jij met taal?' vroeg ze aan Jonas.

'Keiko, je zult het begrijpen als je hoort waarom we weg moesten,' zei Blauw. 'Jij loopt ook gevaar.'

Ze wierp haar hoofd in haar nek. 'Gevaar om súkkelig te zijn,' mompelde ze. 'Voor negenen al weggaan bij een feestje van Jasmijn Zilverschoon. Mijn volgers gaan dit gewoon niet geloven.' Ze gromde naar een groepje verklede kinderen. Een klein piraatje gilde en verstopte zich achter zijn moeder.

Ze waren al snel bij de oprijlaan naar Evi's huis en Jonas slaakte een zucht van verlichting. Het grote huis in koloniale stijl zag er net zo uit als toen ze weggingen, al stond Evi hen niet meer bedroefd na te staren. Vanaf beide zijden van het gebouw strekte zich een enorme muur uit die het fabeldierenpark aan het oog onttrok. Alles leek rustig.

'O, kijk nou,' zei Keiko spottend. 'Het staat er nog. Jullie waren zo paniekerig aan het aandringen en alles dat ik minstens een smeulende berg puin had verwacht.'

'Hoe zorgen jullie ervoor dat mensen niet vragen wat er achter die muren zit?' vroeg Jonas. 'De Zilverschonen moeten hier elke dag voorbijrijden – en zij zijn vast niet de enigen die willen weten wat er te vinden is op het terrein dat achter die muren verscholen ligt.'

‘Dat komt door de dinges,’ zei Blauw vaag.

‘De dinges?’ vroeg Jonas.

Blauw trok een gezicht. ‘We hebben een eh – je weet wel.’

Jonas knipperde met zijn ogen. ‘Nee, ik weet het niet. Hoe zou ik dat moeten weten? Waar heb je het over?’

Blauw wapperde met zijn handen. ‘De... dinges.’

‘Blauw! Wát voor dinges?’

‘De huppeldepup die ervoor zorgt dat je er niet aan denkt zodat... Hé, je pruik valt af.’ Blauw leek niet te merken dat hij midden in een zin van onderwerp was veranderd.

Jonas reikte omhoog, trok zijn weerwolvenpruik af en wreef over zijn hoofd. Als hij dat ontwijkende geklets van Blauw goed begreep, klonk het als een soort instrument dat ervoor zorgde dat niemand het opmerkte, en met een kracht die werkte voor het hele...

De voordeur vloog open. Een vampier in een lange, nauwsluitende rode jurk stond in de deuropening en liet haar grote hoektanden zien.

‘Happy Hallo– O, jullie zijn het,’ zei ze.

‘Laat echte vampiers je maar niet zo zien,’ zei Blauw fronsend. ‘Die foute hoektanden zijn een belediging. En waarom glinsteren je armen zo? Ben je nou een vampier of een fee?’

‘Ik ben niet verkleed als een échte vampier.’

Evi’s zus Robin snoof en zette haar zwarte pruik recht. ‘Ik ben verkleed als een Twilight-vampier.’

‘O, veel beter,’ zei Blauw. ‘Want je hebt de meeste kans dat een vampier je zal bijten als je over die boeken begint. Dat is meteen een veiligheidstip voor jou,’ zei hij tegen Jonas.

‘Oké, bedankt,’ zei Jonas en hij volgde hem het huis in terwijl Robin nuffig de trap weer op liep.

Een harig hoofd met twee enorme flapperende oren keek om de hoek.

‘EEEEHHHHH-WEEEEIIIIHHHH-NUUU!!!’ De wollige mammoet trompetterde opgewonden en kwam met grote sprongen de hal in.

‘Ieuw, nee, af!’ gilte Keiko toen Kapitein Krulkont haar wilde aantikken met zijn slurf. ‘Raak me niet aan, uit de kluiten gewassen harige olifant!’ Ze mepte hem weg en de mammoet draaide zich net zo blij om naar Jonas en stak zijn slurf uit. Jonas deed een stap naar voren en gaf de mammoet de boks waar hij om vroeg.

Evi verscheen achter de Kapitein. ‘Waarom zijn jullie zo vroeg terug? Is alles goed met Jasmijn?’ Ze keek argwanend naar Blauw.

‘Zij hebben me meegesleurd,’ zei Keiko verontwaardigd. ‘Het is duidelijk het einde van de wereld. Zie je dat niet? Nu moet ik mammoetkwijl uit mijn haar gaan wassen, dus –’

‘Wacht, Keiko,’ zei Blauw. ‘Jij moet dit ook horen. Evi, waar zijn je ouders?’

‘In de keuken,’ zei ze en ze wreef nerveus in haar handen. ‘Wat is er aan de hand?’

Jonas haalde zijn telefoon tevoorschijn terwijl ze achter Blauw aan de keuken in liepen. Mevrouw Koch zat in een kookboek te lezen en Evi’s vader kneedde enorme hondenkoekjes van een berg klonterige havermout. Twee van de hellehonden zaten naast hem en kwijlden hun poten helemaal onder. De keuken rook naar pompoenbrood en de stereo in de hoek

speelde zachte cellomuziek. Jonas zag dat Evi's oudere broer Matthijs huiswerk zat te maken aan de grote tafel in de kamer ernaast.

Ze zagen er allemaal zo vredig uit. Jonas wenste dat hij niet degene was die nu aan hen moest vertellen dat hun problemen tóch nog niet voorbij waren. Gisteren was het fabeldierenpark nog bijna gesloten door het ABFAD, het Agentschap ter Bescherming van Fabeldieren. Maar Jonas en Evi hadden Lizzy, de ontvoerde gans met de gouden eieren, gevonden en teruggebracht en er zo voor gezorgd dat de draak Krasser niet verdeldgd hoefde te worden voor de zogenaamde moord op Lizzy. Jonas had gehoopt dat ze allemaal even de tijd zouden krijgen om bij te komen – en misschien zelfs om te bedenken hoe ze zijn moeder terug konden vinden.

Maar dat ging vanavond niet gebeuren. Hij opende de foto van de plattegrond en gaf de telefoon aan Evi. 'Dit hebben we in de studeerkamer van meneer Zilverschoon gevonden,' zei hij.

Evi staarde er een tijdje naar en gaf hem toen aan haar moeder, knipperend tegen de tranen. Kapitein Krulkont ging dicht naast haar staan en wikkelde zijn slurf om haar arm. Ze draaide zich om en verborg haar gezicht in zijn vacht.

Mevrouw Koch wierp één blik op de foto, snakte naar adem en sloeg een hand voor haar mond.

'De Zilverschonen weten alles van het fabeldierenpark,' zei Evi gesmoord.

'Dat is onmogelijk,' zei meneer Koch en hij nam de telefoon van zijn vrouw over. Hij zoomde in en bestudeerde de foto, terwijl hij zijn hand door zijn haar haalde tot het in pieken overeind stond. 'Een pretpark,' zei hij. 'Dus daarom kocht

meneer Zilverschoon de laatste tijd zo veel land op in de buurt. Maar hoe... Waarom...'

Keiko greep de telefoon en keek er nors naar. 'O, wérkelijk. "Kitsune-paviljoen"? Ik heb een beter idee: een "Zilverschoon-paviljoen" met de opgezette hoofden van alle Zilverschonen die ik ga opjagen en van hun ingewanden ontdoen!'

'Laat mij eens zien,' zei Matthijs, leunend op de onderkant van het doorgeefluik.

Jonas pakte Keiko de telefoon af en gaf hem aan Matthijs.

'Alle mammoeten bij elkaar.' Evi's broer floot zachtjes. 'Dit is een zeer ernstige kraakinktsituatie. Toch? Ik bedoel, misschien hebben we ABFAD wel nodig voor de grote schoonmaak. En een enorme dosis voor de hele familie, natuurlijk. Ik meld mezelf hierbij aan als vrijwilliger om Julian tegen de grond te houden.'

'Ik begrijp het niet.' De stem van mevrouw Koch trilde. 'Robin... Robin zei—'

'ROBIN!' bulderde Evi's vader. 'ROBIN, KOM ONMIDDELIJK NAAR BENEDEN!'

'Oooo,' zei Keiko en ze wipte op het aanrecht. 'Nu wordt het leuk.'

'Ik wist wel dat Julian een gluiperd was,' zei Matthijs fel. 'Ik wist dat Robin ongelijk had: ik wíst dat hij het aan zijn ouders zou vertellen. Hij probeert altijd indruk te maken op zijn vader, bijvoorbeeld door heel fanatiek te gaan sporten terwijl hij er een hekel aan heeft. Ik wed dat hij die wolpertinger heeft gestolen om hem aan zijn vader te laten zien. Ik wed dat ze al maanden plannen lopen te maken om het fabeldierenpark te ontmaskeren.'

'We gaan dit tot op de bodem uitzoeken,' zei meneer Koch. 'ROBIN!'

‘Wááát!’ Robin stormde de keuken binnen. Ze plofte op een stoel neer en zocht in de schaal met halloween-snoep. ‘Je hoeft niet naar me te schréúwen. Ieuw, wie heeft al die spekkies erin gedaan? Er zit toch wel íéts van chocola in?!’

‘Robin,’ zei mevrouw Koch met een gevaarlijk rustige stem.

Evi’s zus keek op en zag eindelijk hun gezichten.

‘O-o,’ zei ze. ‘O nee. Wat is er aan de hand? Wat heeft Evi nu weer gedaan?’

‘Ik??!!’ riep Evi uit.

‘Robin,’ zei meneer Koch, ‘heb je tegen ons gelogen toen je zei dat je Julian en zijn ouders een dosis kraakinkt had gegeven?’

‘Wat? Nee!’ riep Robin. Iets te snel, vond Jonas. Haar ogen schoten heen en weer en ze stond op en schudde het donkere haar van de pruik over haar schouders. ‘Hoe kun je me dat zelfs maar vrágen! Jullie weten wat een enorm óffer ik heb gebracht! Ik heb misschien wel mijn enige kans op de wáre liefde opgegeven! Die emotionele littekens draag ik de rest van mijn leven met me mee!’

‘Je weet zeker dat je ze allemaal kraakinkt hebt gegeven?’ vroeg mevrouw Koch. ‘Alle drie?’

‘Natuurlijk,’ zei Robin met haar handen in haar zij. ‘Dit is een schandaal! Niet te geloven dat jullie me niet gelóven!’

Haar ouders keken haar lang aan en zij keek terug, met haar kin uitdagend in de lucht.

‘Matthijs,’ zei meneer Koch. ‘Ga de quilin halen.’

Robin en Evi haptten allebei naar adem. Matthijs legde Jonas’ telefoon op het aanrecht en rende door de schuifdeuren de donkere nacht in.

Jonas had daar niet aan gedacht, maar het was slim. De quilin was een soort Chinese eenhoorn die kon zien of iemand schuldig of onschuldig was. Deze heette Kiri, ze had een rol gespeeld in Krassers rechtszaak en zou zondag naar Kamp Onderklauw worden teruggestuurd. Als iemand onschuldig was werd haar hoorn geel, en bij schuldig werd die blauw.

‘Zouden jullie een quilin tegen mij gebruiken?’ Robin wapperde dramatisch met haar handen. ‘Hoe kúnnen jullie? Waar is het vertrouwen? Geloven jullie mij dan niet? Ik ben jullie dóchter. Ik weiger hier te staan en ondervraagd te worden als een ordinaire draak!’

‘Dit is heel ernstig, Robin,’ zei mevrouw Koch. ‘Erger dan ernstig.’

‘Inderdaad!’ zei Robin. ‘Twijfelen aan je eigen vlees en bloed! Dreigen met een omgedraaide eenhoorn! Wat zouden mijn Facebook-vrienden verbijsterd zijn als ik ze dit kon vertellen!’

Meneer Koch liet haar Jonas’ telefoon zien. ‘Heb jij hier dan een andere verklaring voor?’

Robin tuurde naar de plattegrond. Ze tikte op het scherm, schoof de foto heen en weer en zoomde in en uit. ‘Is dit een grap of zo?’ vroeg ze uiteindelijk.

‘Dat,’ zei meneer Koch, ‘is wat jouw vrienden van de familie Zilverschoon met ons fabeldierenpark willen doen.’

‘Kijk dan hoeveel ze weten,’ zei mevrouw Koch. ‘Dat hadden ze zich nooit kunnen herinneren als je ze écht kraakinkt had gegeven.’

Robin raakte onbewust een van de glinsterende rode hartjes aan die aan haar oren bungelden. ‘Nee,’ mompelde ze. ‘Dat kan niet! Dat zou Julian nooit laten gebeuren. Hij houdt van me!’

‘Houdt?’ vroeg Evi beschuldigend. ‘Tegenwoordige tijd?’

De glazen deuren schoven open en Matthijs kwam binnen met de fijngevoelige quilin. Kapitein Krulkont zwaaide vrolijk met zijn slurf naar haar, en de quilin hupte lichtvoetig over de keukentegels. Haar kleine hoefjes maakten niet eens geluid. Jonas voelde dat de kalme rust van haar aura hem rustig maakte.

Hij hield zijn adem in. Loog Robin?

De quilin wierp één blik op Robin en haar hoorn werd meteen blauw.

Schuldig.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Menagerie #3: Krakens and Lies*

Verschenen bij HarperCollins Children's Books

© 2016 Tui T. Sutherland en Kari Sutherland

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Hanneke Majoor

Omslagontwerp: Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie: Shutterstock

Illustraties: dr. Hendrik Gheerardyn

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5539 0 (e-book 978 90 261 5540 6)

NUR 282, 283